WE CAN

Verandering begint bij mij!

Twaalf portretten van changemakers

Wij Amsterdammers.

Naam: Mellouki Cadat
Leeftijd: 51
Beroep: medewerker MOVISIE
Woonplaats: Amsterdam

Ik voed mijn zoon heel bewust op

"Geweld is gewoon niet acceptabel. Ik ben er zelf mee opgegroeid. Mijn vader ging zich te buiten aan lichamelijke bestraffingen. Mijn moeder sloeg niet, maar ze hield mijn vader ook niet tegen. Als veertienjarige schreef ik al een werkstuk over de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen. Ik wil mensen in mijn woonomgeving bewust maken van geweld tegen vrouwen. Samen een plan maken wat we ertegen kunnen doen."

WORTELS

"Tot mijn dertiende woonde ik in verschillende oases van de Sahara. Algerije was toen nog een Franse kolonie. In 1971 vertrok mijn familie om politieke redenen naar Frankrijk. Ik ben een kind van een landbouwkundige ingenieur, een zwarte Arabisch-Berberse man, en van een leerkracht, een witte Bretonse vrouw. Ik ben heel traditioneel rooms-katholiek opgevoed. Mijn officiële voornaam is Brieuc-Yves. Maar rond mijn twintigste heb ik de stamnaam van mijn Arabisch-Berberse familie als roepnaam gekozen: Mellouki. Ik heb tot mijn eenendertigste in Frankrijk gewoond, daarna ben ik naar Nederland gegaan."

EIGEN ERVARING

"Ik ben opgegroeid in een omgeving waar het heel normaal was om een kind te slaan. Mijn vader ging zich te buiten aan lichamelijke bestraffingen. Hij had twee instrumenten waarmee hij sloeg, zijn leerriem en een martinet, een zweep met verschillende reepjes leer. Op een dag hebben mijn grote zus en ik al die reepjes eraf getrokken. Mijn vader was heel verbaasd, heeft een nieuwe martinet gekocht en ging door met slaan. Mijn verhouding met mijn vader was slecht. Hij was een autoritaire figuur waarmee ik mij niet kon identificeren. Emotioneel heb ik veel afstand van hem. Je kunt wel zeggen dat er animositeit was, maar het contact is nooit goed geweest. Mijn moeder sloeg

niet, maar ze hield mijn vader ook niet tegen. Ook de relatie met haar was emotioneel op afstand. Mijn ouders zijn allebei overleden. Ik heb twee zussen. Mijn broertje is jong overleden."

ZOON

"Ik heb een Frans-Nederlandse zoon van veertien en hem voed ik bewust heel anders op. Ik heb een heel goede emotionele band met hem. Ik keur slaan als opvoedingsmiddel absoluut af. Wat dat betreft komen mijn opvattingen helemaal overeen met het pedagogisch klimaat in Nederland. Ik heb het nooit normaal gevonden dat ik werd geslagen. Bij mijn jongste zus hadden mijn ouders een andere pedagogische instelling: haar sloegen ze niet. Later vroegen mijn ouders om begrip voor hun gedrag. Mijn vader vertelde mij dat hij vroeger ook was mishandeld en vernederd. Door zijn ouders en docenten, de witte paters. Hij is zeer hard opgevoed. Relatief gezien was hij voor mij en mijn zus mild."

ONGELIJKHEID

"Als veertienjarige schreef ik een werkstuk over de onbillijkheid van de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen. Ik heb het altijd bewaard, blijkbaar was ik me er al vroeg van bewust. Dat komt ook doordat ik zowel in Algerije als in Frankrijk als zwarte jongen behoorlijk ben gediscrimineerd. Dan leg je blijkbaar die koppeling: discriminatie en ongelijkheid, machtsverhoudingen en misbruik van macht. Door mijn opvoeding was ik ook nogal preuts en schrok ik van wat ik zag en hoorde op de Franse schoolpleinen. Op een dag sloeg een jongen achter een meisje zijn armen om haar heen. Met beide handen pakte hij haar geslachtsdeel en trok haar naar zich toe. Ik was gechoqueerd, het was echt een gewelddadig moment, dit was aanranding. Ik deed niets omdat ik zelf ook in een zwakke positie zat en omdat het 'erbij hoorde' in de Franse schoolpleincultuur. Dat meisje leek gelaten te reageren. In die tijd zou ik heel wat gehad hebben aan pestprotocollen en peer-ombuds-scholieren. Dan zou ik wel hebben durven ingrijpen."

SOLIDAIR

"In 1975, ik was zeventien, ben ik aangehouden door de politie toen ik posters plakte voor het recht op abortus. Het was de eerste keer dat ik in aanraking kwam met de politie om politieke redenen. In de jaren tachtig was ik actief in de 'SOS racisme, Blijf van mijn makkers'-beweging in Frankrijk. Het was een regenboogcoalitie waarin verschillende groepen solidair samenwerkten: de tweede generatie migranten, arbeiders, de milieubeweging, de homo- en vrouwenbeweging. Ja, we waren echt solidair! We hebben in 1985 de Zweedse prijs van de vrijheid ontvangen, uitgereikt door Olof Palme."

CHANGEMAKER

"De boodschap van WE CAN is voor mij heel herkenbaar en spreekt voor zich. Geweld is gewoon niet acceptabel. In mijn buurt ben ik heel actief met burgerinitiatieven. Ook ben ik deelraadslid geweest en heb het project 'Geweld achter de voordeur' gesteund. Zelf ben ik actief met de civil society omdat ik vind dat je met de mensen zelf aan de slag moet. Van onderop, zeg maar. Je moet mensen face to face overtuigen dat huiselijk en seksueel geweld bestaat, dat het niet goed is én dat we zelf iets kunnen doen. Sommige mensen herkennen dit, de meerderheid eigenlijk niet. Voor sommigen is het een ver-van-mijn-bedshow, anderen vinden het eng omdat het zo dichtbij komt. En omdat ze niet weten wat ze kunnen doen als ze het meemaken of van iemand weten. Maar met WE CAN kun je er wel mee aan de slag."

ACTIES

"In het voorjaar ga ik in onze wijk een WE CAN-bijeenkomst organiseren. Ik woon in de Indische Buurt in Amsterdam. De wijk is etnisch-cultureel en qua leeftijd en gender heel gemengd, het bruist echt. Daar wil ik iets mee doen. Ik wil over WE CAN vertellen en samen met anderen een plan maken wat we er zelf aan kunnen doen. Ik wil mensen ook stimuleren om changemaker te worden. Ook wil ik samen een paragraaf maken over het tegengaan van geweld. Die paragraaf kunnen politieke partijen opnemen in hun programma voor de verkiezingen. Het zou mooi zijn als het opgenomen wordt in het coalitieakkoord van het nieuwe stadsdeel Groot-Oost dat straks ontstaat uit de fusie van Zeeburg en Oost-Watergraafsmeer. Ik wil dus meer bewustzijn in de buurt creëren en meer draagvlak om samen met anderen een beetje druk op de politiek uit te oefenen."

Tien tips voor changemakers

Meteen aan de slag als changemaker? Je mag zelf bepalen hoe je dat doet. Om je op weg te helpen, hebben we tien tips voor nieuwe changemakers op een rijtje gezet.

1. Word vrienden van WE CAN op Hyves en sluit je aan op onze Facebook fanpage. Nodig meteen je vrienden uit om dat ook te doen.
2. Stuur de changemaker test door naar al je vrienden en familie.
3. Bekijk filmpjes op ons YouTube kanaal en geef commentaar.
4. Plaats een banner van WE CAN op je website/blog/Hyves/Facebook.
5. Plaats een banner van WE CAN in je e-mailhandtekening.
6. Lees meer over geweld op onze website.
7. Blijf op de hoogte en volg WE CAN op Twitter.
8. Bekijk de digitale toolkit voor changemakers eens.
9. Begin een discussie of reageer op een stelling op ons prikbord.
10. Praat met mensen over WE CAN, vertel ze waarom jij changemaker bent geworden.

Bezoek www.wecan.nl om aan de slag te gaan met deze tips. Je vindt hier de adressen van de WE CAN Hyves, Facebook, Twitter en YouTube accounts. Je kan de changemakerstest doen, meer lezen over geweld en discussiëren op ons prikbord. Verder vind je in de digitale toolkit onder meer onze WE CAN banners en andere campagnemiddelen.

WE CAN
end all violence against women

Miljoenen vrouwen worden jaarlijks slachtoffer van seksueel en huiselijk geweld. Oók in Nederland. Een belangrijke oorzaak van dit geweld is ongelijkheid tussen mannen en vrouwen. WE CAN voert actie om deze ongelijkheid en het geweld te stoppen. Door mensen aan elkaar te laten vertellen over geweld tegen vrouwen, kunnen vooroordelen en gedrag veranderen. Daarom werkt de campagne met changemakers: mensen die zelf in hun vriendenkring, hun buurt of op het werk een verandering teweeg brengen. Man, vrouw, alleen of in een groep, oud of jong: iedereen doet mee. In dit boekje worden twaalf changemakers geportretteerd. Wie zijn zij, wat doen ze en wat motiveert hen om in actie te komen tegen geweld?